

- 2. trezor pro povinné uložení omamných a psychotropních látek
 - 3. stůl pracovní
 - 4. skříň policové (otevřená i uzavřená)
 - 5. vozík manipulační
- f) Příjem dodávek:
- 1. stůl pracovní
 - 2. skříň policové uzavřená (nejméně dva kusy)
- g) Pracovna vedoucího lékárníka:
- 1. stůl psací
 - 2. stůl pod psací stroj (počítač)
 - 3. židle (nejméně dva kusy)
 - 4. knihovna (skříňová sestava)
 - 5. křeslo rozkládací odpočivné nebo pohovka (pro pohotovostní službu)
- 6. umývadlo
- h) Šatna zaměstnanců:
- 1. skříň šatní (dělená)
 - 2. stůl jídelní
 - 3. židle (nejméně tři kusy)
 - 4. dvouvařič elektrický
 - 5. chladnička (doporučuje se)
 - 6. umývadlo
- i) Úklidová komora:
- 1. skříň na úklidové prostředky
 - 2. výlevka.

209

SDĚLENÍ

federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 21. února 1991 byla v Madridu podepsána jménem České a Slovenské Federativní Republiky Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednaná v Římě dne 4. listopadu 1950, a tyto další smluvní dokumenty na tuto Úmluvu navazující:

Dodatkový protokol, sjednaný v Paříži dne 20. března 1952,
 Protokol č. 2, sjednaný ve Štrasburku dne 6. května 1963,
 Protokol č. 4, sjednaný ve Štrasburku dne 16. září 1963,
 Protokol č. 6, sjednaný ve Štrasburku dne 28. dubna 1983, a
 Protokol č. 7, sjednaný ve Štrasburku dne 22. listopadu 1984.

S Úmluvou i Protokoly vyslovalo souhlas Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky a prezident České a Slovenské Federativní Republiky je ratifikoval s tím, že Česká a Slovenská Federativní Republika podle článku 64 Úmluvy činí výhradu k článkům 5 a 6 Úmluvy v tom smyslu, že tato ustanovení nebrání ukládání kázeňského trestu vězení podle § 17 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků. Ratifikační listiny byly uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy, deponitáře Úmluvy, dne 18. března 1992.

Při ratifikaci Úmluvy bylo učiněno prohlášení:

Česká a Slovenská Federativní Republika prohlašuje, že po dobu pěti let, která se bude mlčky prodlužovat vždy o období dalších pěti let, pokud Česká a Slovenská Federativní Republika své prohlášení neodvolá před uplynutím probíhajícího období:

- a) uznává pravomoc Evropské komise pro lidská práva přijímat podle článku 25 Úmluvy stížnosti osob, nevládních organizací nebo skupin osob považujících se za poškozené v důsledku porušení práv priznaných Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, články 1–4 Protokolu č. 4 a články 1–5 Protokolu č. 7, pokud k porušení práv vyplývajících z těchto dokumentů došlo po nabytí jejich platnosti pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku;
- b) uznává na základě vzájemnosti pravomoc Evropského soudu pro lidská práva podle článku 46 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod k výkladu a použití Úmluvy, článků 1–4 Protokolu č. 4 a článků 1–5 Protokolu č. 7, pokud k porušení práv vyplývajících z těchto dokumentů došlo po nabytí jejich platnosti pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 66 odst. 2 dnem 3. září 1953. Pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila v platnost v souladu s článkem 66 odst. 3 dnem 18. března 1992.

Dodatkový protokol vstoupil v platnost na základě svého článku 6 dnem 18. května 1954 a pro ČSFR vstoupil v platnost na základě téhož článku dnem 18. března 1992.

Protokol č. 2 vstoupil v platnost na základě svého článku 5 odst. 2 dnem 21. září 1970 a pro ČSFR vstoupil v platnost na základě téhož článku odst. 1 b) dnem 18. března 1992.

Protokol č. 4 vstoupil v platnost na základě svého článku 7 odst. 1 dnem 2. května 1968 a pro ČSFR vstoupil v platnost podle téhož článku dnem 18. března 1992.

Protokol č. 6 vstoupil v platnost na základě svého článku 8 odst. 1 dnem 1. března 1985 a pro ČSFR podle téhož článku odst. 2 dnem 1. dubna 1992.

Protokol č. 7 vstoupil v platnost na základě svého článku 9 odst. 1 dnem 1. listopadu 1988 a pro ČSFR podle téhož článku odst. 2 vstoupí v platnost dnem 1. června 1992.

České překlady Úmluvy i Protokolů se vyhláší samostatně.

ÚMLUVA o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

majíce na zřeteli Všeobecnou deklaraci lidských práv vyhlášenou Valným shromážděním Organizace spojených národů 10. prosince 1948;

majíce na zřeteli, že tato deklarace směřuje k zabezpečení všeobecného a účinného uznávání a dodržování práv v ní vyhlášených;

majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy, a že jedním ze způsobů, jak se má tento cíl uskutečňovat, je ochrana a další rozvoj lidských práv a základních svobod;

znovu potvrzující svou hlubokou víru v ty základní svobody, které jsou základem spravedlnosti a míru ve světě a které jsou nejlépe zachovávány na jedné straně účinnou politickou demokracií a na druhé straně společným pojetím a dodržováním lidských práv, na němž závisí;

rozhodnuty, jakožto vlády evropských států, které jsou stejného smýšlení a mají společné dědictví politických tradic, ideálů, svobody a právního státu, podniknout první kroky ke kolektivnímu zaručení některých práv vyhlášených ve Všeobecné deklaraci;

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Vysoké smluvní strany přiznávají každému, kdo podléhá jejich jurisdikci, práva a svobody uvedené v Hlavě I této Úmluvy.

HLAVA I

Článek 2

1. Právo každého na život je chráněno zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest.

2. Zbavení života se nebude považovat za způsobené v rozporu s tímto článkem, jestliže bude vyplývat z použití síly, které není víc než zcela nezbytné, při:

- obraně každé osoby proti nezákonnému násilí;
- provádění zákonného zatčení nebo zabránění útěku osoby zákonně zadržené;
- zákonně uskutečněné akci za účelem potlačení nepokojů nebo vzpoury.

Článek 3

Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Článek 4

1. Nikdo nesmí být držen v otroctví nebo nevolnictví.

2. Od nikoho se nebude vyžadovat, aby vykonával nucené nebo povinné práce.

3. Za „nucenou nebo povinnou práci“ se pro účely tohoto článku nepovažuje:

- a) práce běžně požadovaná při výkonu trestu uloženého podle článku 5 této Úmluvy, nebo v době podmíněného propuštění z tohoto trestu;
- b) služba vojenského charakteru nebo v případě osob, které odmítají vojenskou službu z důvodů svědomí v zemích, kde je takové odmítnutí vojenské služby uznáváno, jiná služba vyžadovaná místo povinné vojenské služby;
- c) služba vyžadovaná v případě nouze nebo pohromy, která ohrožuje život nebo blaho společenství;
- d) práce nebo služba, která tvoří součást běžných občanských povinností.

Článek 5

1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

- a) zákonné uvěznění po odsouzení příslušným soudem;
- b) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby proto, že se nepodrobila rozhodnutí vydanému soudem podle zákona, nebo proto, aby bylo zaručeno splnění povinnosti stanovené zákonem;
- c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání;
- d) jiné zbavení svobody nezletilého na základě zákonného rozhodnutí pro účely výchovného dohledu nebo jeho zákonné zbavení svobody pro účely jeho předvedení před příslušný orgán;
- e) zákonné držení osob, aby se zabránilo šíření nakažlivé nemoci, nebo osob duševně nemocných, alkoholiků, narkomanů nebo tuláků;
- f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

2. Každý, kdo je zatčen, musí být seznámen neprodleně a v jazyce jemuž rozumí, s důvody svého zatčení a s každým obviněním proti němu.

3. Každý, kdo je zatčen nebo jinak zbaven svobody v souladu s ustanovením odstavce 1 písm. c) tohoto článku, musí být ihned předveden před soudce nebo jinou úřední osobu zmocněnou zákonem k výkonu soudní pravomoci a má právo být souzen v přiměřené lhůtě nebo propuštěn během řízení. Propuštění může být podmíněno zárukou, že se dotčená osoba dostaví k přelíčení.

4. Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo

jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

5. Každý, kdo byl obětí zatčení nebo zadržení v rozporu s ustanoveními tohoto článku, má nárok na odškodnění.

Článek 6

1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

3. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

- a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;
- b) mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby;
- c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují;
- d) vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě;
- e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.

Článek 7

1. Nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem. Rovněž nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu.

2. Tento článek nebrání souzení a potrestání osoby za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, bylo trestné podle obecných právních zásad uznávaných civilizovanými národy.

Článek 8

1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Článek 9

1. Každý má právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání; toto právo zahrnuje svobodu změnit své náboženské vyznání nebo přesvědčení, jakož i svobodu projevat své náboženské vyznání nebo přesvědčení sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, bohoslužbou, vyučováním, prováděním náboženských úkonů a zachováváním obřadů.

2. Svoboda projevat náboženské vyznání a přesvědčení může podléhat jen omezením, která jsou stanovena zákony a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného pořádku, zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Článek 10

1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestranosti soudní moci.

Článek 11

1. Každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně

práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich.

2. Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.

Článek 12

Muži a ženy, způsobilí věkem k uzavření manželství, mají právo uzavřít manželství a založit rodinu v souladu s vnitrostátními zákony, které upravují výkon tohoto práva.

Článek 13

Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.

Článek 14

Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.

Článek 15

1. V případě války nebo jakéhokoli jiného veřejného ohrožení státní existence, může každá Vysoká smluvní strana přijmout opatření k odstoupení od závazků stanovených v této Úmluvě v rozsahu přísně vyžadovaném naléhavostí situace, pokud tato opatření nebudou neslučitelná s ostatními závazky podle mezinárodního práva.

2. Podle tohoto ustanovení nelze odstoupit od článku 2, kromě úmrtí vyplývajících z dovolených válečných činů, a článku 3, 4 (odstavec 1) a 7.

3. Každá Vysoká smluvní strana, využívající svého práva na odstoupení, bude v plném rozsahu informovat generálního tajemníka Rady Evropy o opatřeních, která přijala a o jejich důvodech. Generálního tajemníka Rady Evropy bude rovněž informovat o tom, kdy tato opatření pozbyla platnosti a kdy ustanovení Úmluvy budou znovu prováděna v plném rozsahu.

Článek 16

Nic v článcích 10, 11 a 14 nemůže být považováno za bránící Vysokým smluvním stranám uvalit omezení na politickou činnost cizinců.

Článek 17

Nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.

Článek 18

Omezení, jež tato Úmluva připouští pro uvedené práva a svobody, nesmí být využívána k jinému účelu než k tomu, pro který byla určena.

HLAVA II

Článek 19

K zajištění plnění závazků přijatých Vysokými smluvními stranami v této Úmluvě se zřizují:

- a) Evropská komise pro lidská práva, dále jen „Komise“;
- b) Evropský soud pro lidská práva, dále jen „Soud“.

HLAVA III

Článek 20

1. Komise se skládá z počtu členů, který se rovná počtu Vysokých smluvních stran. V Komisi může být pouze jeden příslušník téhož státu.

2. Komise zasedá v plénu. Může však vytvářet komory, z nichž každá se skládá nejméně ze sedmi členů. Komory mohou projednávat stížnosti předložené podle článku 25 této Úmluvy, které lze projednat na základě ustálené judikatury, nebo které nevyvolávají závažné otázky, pokud jde o výklad nebo plnění Úmluvy. V těchto mezích a s výhradou odstavce 5 tohoto článku komory vykonávají všechny pravomoci, které jsou Úmluvou svěřeny Komisi. Člen Komise zvolený za Vysokou smluvní stranu, proti níž byla podána stížnost, má právo zasedat v komoře, které bylo toto podání přiděleno.

3. Komise může vytvářet výbory, z nichž každý se skládá nejméně ze tří členů, které mají pravomoc prohlásit jednomyslně za nepřijatelné nebo vyškrtnout ze seznamu případů stížnosti podané podle článku 25, pokud lze takové rozhodnutí učinit bez dalšího přezkoumání.

4. Komora nebo výbor se mohou kdykoli vzdát pravomoci ve prospěch plenárního zasedání Komise, které může rovněž nařídit, aby mu byla předána kterákoli žaloba přidělená komoře nebo výboru.

5. Pouze plenární zasedání Komise může vykonávat následující pravomoci:

- a) posuzovat podání předložená podle článku 24;
- b) postoupit případ Soudu podle článku 48a;
- c) schvalovat jednací řád podle článku 36.

Článek 21

1. Členy Komise volí Výbor ministrů prostou většinou hlasů ze seznamu sestaveného byrem Poradního shromáždění; každá skupina zástupců Vysokých smluvních stran v Poradním shromáždění předkládá tři kandidáty, z nichž nejméně dva musí být jejími příslušníky.

2. Stejný postup se v nejširším rozsahu použije při doplňování Komise v případě, že se další státy stanou později stranami této Úmluvy a při obsazování příležitostně uvolněných míst.

3. Kandidáti musí mít vysoký morální charakter a splňovat podmínky vyžadované pro výkon vysokých soudních funkcí nebo být uznávanými odborníky ve vnitrostátním nebo mezinárodním právu.

Článek 22

1. Členové Komise jsou voleni na období šesti let. Mohou být zvoleni znovu. Funkční období sedmi členů zvolených při prvních volbách však skončí po třech letech.

2. Členové, jejichž funkční období skončí uplynutím původního tříletého období, budou určeni losem, který provede generální tajemník Rady Evropy ihned po ukončení prvních voleb.

3. Aby se v rámci možností zabezpečilo, že dojde k obnově jedné poloviny členů Komise každé tři roky, může Výbor ministrů rozhodnout, dříve než přikročí k jakékoliv další volbě, že funkční období jednoho nebo více členů, kteří mají být zvoleni, bude mít jinou délku než šest let; avšak ne více než devět let a ne méně než tři roky.

4. V případě, kdy se jedná o více než jedno funkční období a kdy Výbor ministrů bude postupovat podle předchozího odstavce, přidělí se tato funkční období losem, který provede generální tajemník Rady Evropy ihned po volbách.

5. Člen Komise, který je zvolen na místo člena, jehož funkční období neskončilo, zastává funkci po zbytek období svého předchůdce.

6. Členové Komise zastávají funkci, dokud nejsou nahrazeni. Po svém nahrazení pokračují v projednávání těch případů, které posuzují.

Článek 23

Členové Komise v ní zasedají jako soukromé osoby. Ve svém funkčním období nemohou vykonávat žádnou činnost neslučitelnou s jejich nezávislostí nebo nestranností jako členů Komise nebo s požadavky tohoto úřadu.

Článek 24

Každá Vysoká smluvní strana může předložit prostřednictvím generálního tajemníka Rady Evropy Komisi každé údajné porušení ustanovení této Úmluvy jinou Vysokou smluvní stranou.

Článek 25

1. Komise může přijímat stížnosti zaslané generálnímu tajemníku Rady Evropy každou osobou, nevládní organizací nebo skupinou osob považujících se za poškozené v důsledku porušení práv přiznaných touto Úmluvou jednou z Vysokých smluvních stran v případě, že Vysoká smluvní strana, proti níž byla podána stížnost, prohlásila, že uznává pravomoc Komise přijímat takové stížnosti. Vysoké smluvní strany, které učinily takové prohlášení, se zavazují, že nebudou nijak bránit účinnému výkonu tohoto práva.

2. Tato prohlášení mohou být učiněna na dobu určitou.

3. Prohlášení se uloží u generálního tajemníka Rady Evropy, který zašle jejich opisy Vysokým smluvním stranám a uveřejní je.

4. Komise bude vykonávat pravomoci stanovené tímto článkem až poté, kdy bude alespoň šest Vysokých smluvních stran vázáno prohlášeními podle předchozích odstavců.

Článek 26

Komise může posuzovat věc až po vyčerpání všech vnitrostátních právních prostředků nápravy podle všeobecně uznávaných pravidel mezinárodního práva a ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy bylo přijato konečné rozhodnutí.

Článek 27

1. Komise nebude posuzovat žádnou stížnost předloženou podle článku 25, která je

- a) anonymní,
- b) v podstatě stejná jako stížnost již předtím projednávaná Komisí anebo již předložená jiné meziná-

rodní vyšetřovací nebo smírní instanci a pokud neobsahuje žádné nové důležité informace.

2. Komise prohlásí ze nepřijatelnou každou stížnost předloženou podle článku 25, jestliže ji pokládá za neslučitelnou s ustanoveními této Úmluvy, zjevně nepodloženou nebo za zneužívající právo na stížnost.

3. Komise odmítne každou stížnost, kterou považuje za nepřijatelnou podle článku 26.

Článek 28

1. V případě, že Komise stížnost přijme,

- a) ke zjištění skutečnosti posoudí stížnost společně se zástupci stran a je-li to zapotřebí, provede šetření, pro jehož účinné vedení zúčastněné státy, po výměně názorů s Komisí, poskytnou všechny možnosti;
- b) současně se dá k dispozici zúčastněným stranám s cílem dosáhnout smírného urovnání záležitosti na základě dodržování lidských práv, jak jsou stanovena touto Úmluvou.

2. Uspěje-li Komise při smírném urovnání, vypracuje zprávu, která bude zaslána zúčastněným státům, Výboru ministrů a generálnímu tajemníku Rady Evropy ke zveřejnění. Tato zpráva se omezí na stručné vyličení skutečností a přijatého řešení.

Článek 29

Po přijetí stížnosti předložené podle článku 25 může Komise dvoutřetinovou většinou svých členů přesto odmítnout stížnost, jestliže při jejím posuzování shledá existenci některého z důvodů nepřijatelnosti uvedených v článku 27.

V takovém případě je rozhodnutí sděleno stranám.

Článek 30

1. Komise může v kterémkoli stádiu řízení rozhodnout o vyškrtnutí stížnosti ze seznamu případů, jestliže okolnosti dovolují dospět k závěru, že:

- a) žadatel již nemíní setrvat na své stížnosti, nebo
- b) věc již byla vyřešena, nebo
- c) pro jakýkoliv jiný Komisi zjištěný důvod není dále správné pokračovat v posuzování stížnosti.

Komise však pokračuje v posuzování stížnosti, vyžaduje-li to dodržování lidských práv stanovených Úmluvou.

2. Jestliže Komise rozhodne vyškrtnout ze seznamu stížnost po jejím přijetí, vypracuje zprávu, která obsahuje skutkový stav a rozhodnutí uvádějící důvody, na nichž se zakládá vyškrtnutí ze seznamu. Zpráva je doručena stranám a Výboru ministrů pro informaci. Komise ji může zveřejnit.

3. Komise může rozhodnout o vrácení stížnosti do seznamu případů, jestliže se domnívá, že okolnosti odůvodňují takový krok.

Článek 31

1. Jestliže posuzování stížnosti neskončilo podle článku 28 (odstavec 2), 29 nebo 30, vypracuje Komise zprávu, ve které uvede skutečnosti a vyjádří názor na to, zda zjištěné skutečnosti ukazují na porušování závazků, které pro příslušný stát vyplývají z Úmluvy. V této zprávě mohou být vyjádřeny osobní názory členů Komise.

2. Zpráva bude doručena Výboru ministrů; rovněž je doručena zúčastněným státům, které nejsou oprávněny ji zveřejnit.

3. Při předání zprávy Výboru ministrů může Komise vyjádřit návrhy, které považuje za vhodné.

Článek 32

1. Jestliže v tříměsíční lhůtě počínaje dnem doručení zprávy Výboru ministrů není záležitost předložena Soudu na základě článku 48 této Úmluvy, rozhodne Výbor ministrů dvoutřetinovou většinou zástupců oprávněných zasedat ve výboru, zdali došlo k porušení Úmluvy.

2. V kladném případě Výbor ministrů stanoví lhůtu, ve které musí zúčastněná Vysoká smluvní strana učinit opatření požadovaná rozhodnutím Výboru ministrů.

3. Jestliže zúčastněná Vysoká smluvní strana nepřijala uspokojivá opatření ve stanovené lhůtě, Výbor ministrů po schválení většinou stanovenou v předchozím odstavci 1 rozhodne, jaké důsledky má mít jeho původní rozhodnutí, a zveřejní zprávu.

4. Vysoké smluvní strany se zavazují, že budou považovat za závazné každé rozhodnutí, které Výbor ministrů přijme na základě předchozích odstavců.

Článek 33

Zasedání Komise jsou neveřejná.

Článek 34

S výhradou ustanovení článku 20 (odstavec 3) a 29 jsou rozhodnutí Komise přijímána většinou přítomných a hlasujících členů.

Článek 35

Komise se schází podle potřeby. Zasedání svolává generální tajemník Rady Evropy.

Článek 36

Komise si stanoví jednací řád.

Článek 37

Sekretariát Komise zajišťuje generální tajemník Rady Evropy.

HLAVA IV

Článek 38

Evropský soud pro lidská práva tvoří počet soudců, který se rovná počtu členů Rady Evropy. Soudcem může být pouze jeden příslušník téhož státu.

Článek 39

1. Členy Soudu volí většinou hlasů Poradní shromáždění ze seznamu předloženého členy Rady Evropy, přičemž každý z členů předkládá tři kandidáty, z nichž nejméně dva jsou jeho příslušníky.

2. Stejný postup se v co nejširším rozsahu použije při doplňování Soudu v případě, že se další státy stanou později stranami této Úmluvy a při obsazování příležitostně uvolněných míst.

3. Kandidáti musí mít vysoký morální charakter a splňovat podmínky vyžadované pro výkon vysokých soudních funkcí nebo být uznávanými právníky.

Článek 40

1. Členové Soudu jsou voleni na období devíti let a mohou být zvoleni znovu. Funkční období čtyř členů zvolených při prvních volbách však skončí koncem třetího roku a funkční období čtyř dalších koncem šestého roku.

2. Členové, jejichž funkční období skončí uplynutím původního tříletého nebo šestiletého období, budou určeni losem, který provede generální tajemník Rady Evropy ihned po skončení prvních voleb.

3. Aby se v rámci možností zabezpečilo, že dojde k obnově jedné třetiny členů Soudu každé tři roky, může Poradní shromáždění rozhodnout, dříve než přikročí k jakékoliv další volbě, že funkční období jednoho nebo více členů Soudu, kteří mají být zvoleni, bude mít jinou délku než devět let; avšak ne více než dvanáct let a ne méně než šest let.

4. V případě, kdy se jedná o více než jedno funkční období a kdy Poradní shromáždění bude postupovat podle předchozího odstavce, přidělí se tato období losem, který provede generální tajemník Rady Evropy ihned po volbách.

5. Člen Soudu, který byl zvolen, aby nahradil člena, jehož funkční období neskončilo, zastává funkci po zbytek funkčního období svého předchůdce.

6. Členové Soudu zastávají funkci, dokud nejsou nahrazeni. Po svém nahrazení pokračují v projednávání těch případů, které již posuzují.

7. Členové Soudu v něm zasedají jako soukromé osoby. Ve svém funkčním období nemohou vykonávat činnost neslučitelnou s jejich nezávislostí nebo nestranností jako členů Soudu nebo s požadavky tohoto úřadu.

Článek 41

Soud volí na tříleté období svého předsedu a jednoho nebo dva místopředsedy. Mohou být zvoleni znovu.

Článek 42

Členové Soudu pobírají Výborem ministrů stanovenou náhradu za každý den výkonu funkce.

Článek 43

K projednání každého předloženého případu Soud ustaví senát složený z devíti soudců. Jeho členem bude z moci úřední soudce, který je příslušníkem každého zúčastněného státu nebo, pokud není takový, osoba jím určená, aby zasedala jako soudce; jména dalších soudců budou určena losem, který provede předseda před zahájením jednání.

Článek 44

Pouze Vysoké smluvní strany a Komise mají právo předložit případ Soudu.

Článek 45

Pravomoc Soudu se vztahuje na všechny případy týkající se výkladu a provádění této Úmluvy, které mu Vysoké smluvní strany nebo Komise předloží podle článku 48.

Článek 46

1. Každá smluvní strana může kdykoliv prohlásit, že uznává jako obligatorní ipso facto a bez zvláštní dohody pravomoc Soudu ve všech věcech týkajících se výkladu a provádění této Úmluvy.

2. Výše uvedená prohlášení lze učinit bezpodmínečně nebo s podmínkou vzájemnosti ze strany několika nebo některých Vysokých smluvních stran nebo na určitou dobu.

3. Tato prohlášení se uloží u generálního tajemníka Rady Evropy, který zašle jejich kopie Vysokým smluvním stranám.

Článek 47

Soud se může zabývat případem až po oznámení Komise, že úsilí o smír skončilo neúspěšně a ve lhůtě tří měsíců uvedené v článku 32.

Článek 48

Za předpokladu, že jedna nebo více zúčastněných

Vysokých smluvních stran podléhají obligatorní pravomoci Soudu nebo, není-li tomu tak, souhlasí-li zúčastněná Vysoká smluvní strana nebo zúčastněné Vysoké smluvní strany, je-li jich více, může věc předložit Soudu:

- a) Komise;
- b) Vysoká smluvní strana, jejíž příslušník se považuje za poškozeného;
- c) Vysoká smluvní strana, která předložila případ Komisi;
- d) Vysoká smluvní strana, proti níž byla podána stížnost.

Článek 49

V případě sporu o pravomoc Soudu bude věc vyřízena jeho rozhodnutím.

Článek 50

Jestliže Soud zjistí, že rozhodnutí nebo opatření soudního nebo každého jiného orgánu Vysoké smluvní strany je zcela nebo částečně v rozporu se závazky vyplývajícími z této Úmluvy a jestliže vnitrostátní právo této strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků takového rozhodnutí nebo opatření, rozhodnutí Soudu přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.

Článek 51

1. Rozsudek Soudu uvádí důvody, na nichž je založen.

2. Jestliže rozsudek vcelku nebo zčásti nevyjadřuje jednomyslný názor soudců, má každý soudce právo k němu připojit svůj vlastní názor.

Článek 52

Rozsudek Soudu je konečný.

Článek 53

Vysoké smluvní strany se zavazují, že se budou řídit rozhodnutími Soudu ve všech sporech, jichž jsou stranami.

Článek 54

Rozsudek Soudu se doručuje Výboru ministrů, který dohlíží na jeho výkon.

Článek 55

Soud si stanoví jednací a soudní řád.

Článek 56

1. První volby členů Soudu se uskuteční poté, kdy prohlášení Vysokých smluvních stran uvedená v článku 46 dosáhnou počtu osmi.

2. Před těmito volbami nelze předložit Soudu žádný případ.

HLAVA V

Článek 57

Každá Vysoká smluvní strana poskytne na žádost generálního tajemníka Rady Evropy požadované vysvětlení o způsobu, jak její vnitrostátní právo zajišťuje účinné provádění všech ustanovení této Úmluvy.

Článek 58

Výlohy Komise a Soudu hradí Rada Evropy.

Článek 59

Členové Komise a Soudu požívají při výkonu funkcí výsad a imunit uvedených v článku 40 Statutu Rady Evropy a v dohodách uzavřených na základě tohoto článku.

Článek 60

Nic v této Úmluvě nebude vykládáno tak, jako by omezovalo nebo rušilo lidská práva a základní svobody, které mohou být uznány zákony každé Vysoké smluvní strany nebo každou jinou Úmluvou, jíž je stranou.

Článek 61

Nic v této Úmluvě nebrání pravomocem, které přiznal Výboru ministrů Statut Rady Evropy.

Článek 62

S výhradou zvláštního ujednání Vysoké smluvní strany souhlasí, že mezi sebou nepoužijí smluv, Úmluv nebo prohlášení, které jsou mezi nimi v platnosti k tomu, aby předkládaly formou žalob spory vyplývající z výkladu nebo provádění této Úmluvy jiným způsobem urovnání, než je stanoveno v této Úmluvě.

Článek 63

1. Každý stát může při ratifikaci nebo kdykoli později prohlásit sdělením generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, že tato Úmluva se bude vztahovat na všechna nebo kterákoliv z území, za jejichž mezinárodní styky je odpovědná.

2. Úmluva se bude vztahovat na jedno nebo více území uvedených ve sdělení počínaje třicátým dnem následujícím po přijetí tohoto sdělení generálním tajemníkem Rady Evropy.

3. Na uvedených územích budou ustanovení této Úmluvy prováděna s přihlédnutím k místním potřebám.

4. Každý stát, který učiní prohlášení podle prvního odstavce tohoto článku, může kdykoli později prohlásit jménem jednoho nebo více území, kterých se toto prohlášení týká, že uznává pravomoc Komise k tomu, aby přijímala stížnosti osob, nevládních organizací nebo skupin jednotlivců podle článku 25 této Úmluvy.

Článek 64

1. Každý stát může při podpisu této Úmluvy nebo uložení své ratifikační listiny učinit výhradu ke kterékoli ustanovení Úmluvy, pokud zákon, který v té době platí na jeho území, není v souladu s tímto ustanovením. Výhrady všeobecné povahy nejsou podle tohoto článku povoleny.

2. Každá výhrada učiněná podle tohoto článku musí obsahovat stručný popis příslušného zákona.

Článek 65

1. Vysoká smluvní strana může vypovědět tuto Úmluvu až po uplynutí pěti let od data, kdy se stala její stranou a po šesti měsících od zaslání sdělení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, který o tom informuje ostatní Vysoké smluvní strany.

2. Tato výpověď nemůže zprostit Vysokou smluvní stranu závazků z této Úmluvy pokud jde o jakékoli jednání, které by mohlo znamenat porušení těchto závazků a mohlo být způsobeno touto smluvní stranou před datem, k němuž výpověď nabývá účinnosti.

3. Každá Vysoká smluvní strana, která přestane být členem Rady Evropy, přestane být stranou této Úmluvy za stejných podmínek.

4. Úmluva může být vypovězena podle ustanovení předcházejících odstavců pokud jde o kterékoli území, pro něž byla rozšířena podle článku 63.

Článek 66

1. Tato Úmluva je otevřena k podpisu členům Rady Evropy. Bude ratifikována. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

2. Tato Úmluva vstoupí v platnost po uložení deseti ratifikačních listin.

3. Pro každý stát, který Úmluvu podepsal a který ji bude ratifikovat později, vstoupí Úmluva v platnost ihned po uložení ratifikační listiny.

4. Generální tajemník Rady Evropy oznámí všem členům Rady Evropy vstup Úmluvy v platnost, jména

Vysokých smluvních stran, které ji ratifikovaly, jakož i uložení každé ratifikační listiny, k němuž dojde později.

Dáno v Římě 4. listopadu 1950 ve francouzštině

a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník všem státům, které Úmluvu podepsaly.

Dodatkový protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

rozhodnuty přijmout opatření k zajištění kolektivního provádění práv a svobod odlišných od těch, které jsou již uvedeny v hlavě I Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“),

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.

Článek 2

Nikomusmí být odepřeno právo na vzdělání. Při výkonu jakýchkoli funkcí v oblasti výchovy a výuky, které stát vykonává, bude respektovat právo rodičů zajišťovat tuto výchovu a vzdělání ve shodě s jejich vlastním náboženským a filozofickým přesvědčením.

Článek 3

Vysoké smluvní strany se zavazují konat v rozumných intervalech svobodné volby s tajným hlasováním za podmínek, které zajistí svobodné vyjádření názorů lidu při volbě zákonodárního sboru.

Článek 4

Každá Vysoká smluvní strana může při podpisu nebo ratifikaci tohoto protokolu nebo kdykoliv pozdě-

ji sdělit generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlášení, v němž uvede, v jakém rozsahu se budou vztahovat ustanovení tohoto protokolu na území uvedená v tomto prohlášení, za jejichž mezinárodní styky je odpovědna.

Každá Vysoká smluvní strana, která sdělila prohlášení podle předchozího odstavce, může čas od času sdělit další prohlášení pozměňující znění kteréhokoli předchozího prohlášení nebo ukončující používání ustanovení tohoto protokolu ve vztahu ke kterémukoli území.

Prohlášení učiněné podle tohoto článku bude považováno za učiněné podle odstavce 1 článku 63 Úmluvy.

Článek 5

Vysoké smluvní strany budou považovat články 1, 2, 3 a 4 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy budou plnit v souladu s tím.

Článek 6

Tento protokol je otevřen k podpisu členům Rady Evropy, kteří podepsali Úmluvu; podléhá ratifikaci současně s Úmluvou nebo po její ratifikaci. Vstoupí v platnost po uložení deseti ratifikačních listin. Pro každý stát, který jej podepsal a bude jej ratifikovat později, vstoupí protokol v platnost ihned po uložení ratifikačních listin.

Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy, který sdělí všem členům jména těch, kteří jej ratifikovali.

Dáno v Paříži dne 20. března 1952 ve francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem signatářům.

**Protokol č. 2 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod,
který přiznává Evropskému soudu pro lidská práva
pravomoc vydávat posudky**

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol,

majíce na zřeteli ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále jen „Úmluva“), především článek 19, kterým se kromě jiných orgánů zřizuje Evropský soud pro lidská práva (dále „Soud“),

domnívajíce se, že je účelné přiznat Soudu pravomoc vydávat za určitých podmínek posudky,

dohodly se na následujícím:

Článek 1

1. Soud může na žádost Výboru ministrů vydávat posudky o právních otázkách týkajících se výkladu Úmluvy a jejích protokolů.

2. Tyto posudky se nemohou zabývat otázkami, které se týkají obsahu nebo rozsahu práv a svobod stanovených v hlavě I Úmluvy a v protokolech, ani jinými otázkami, které by mohly Komise, Soud nebo Výbor ministrů posuzovat v důsledku jakýchkoli řízení, jež mohou být zahájena podle této Úmluvy.

3. Rozhodnutí Výboru ministrů, kterým se žádá Soud o posudek, je přijímáno dvoutřetinovou většinou hlasů zástupců oprávněných zasedat ve Výboru.

Článek 2

Soud rozhodne, zda žádost o posudek podaná Výborem ministrů spadá do jeho poradní pravomoci, jak je definována v článku 1 tohoto protokolu.

Článek 3

1. K posouzení žádostí o posudky zasedá Soud v plénu.

2. Soud svůj posudek odůvodní.

3. Jestliže posudek nevyjadřuje zcela nebo částečně jednotný názor soudců, má každý soudce právo k němu připojit výklad svého vlastního názoru.

4. Posudek Soudu se zašle Výboru ministrů.

Článek 4

Pravomoci Soudu podle článku 55 Úmluvy se rozšiřují o právo stanovit si vnitřní řád a jednací řád, uzná-li to Soud za nezbytné pro účely tohoto protokolu.

Článek 5

1. Tento protokol je otevřen k podpisu členskými státy Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu a které se mohou stát jeho stranou

- a) podpisem bez výhrady ratifikace nebo přijetí;
- b) podpisem s výhradou ratifikace nebo přijetí, po kterém následuje ratifikace nebo přijetí.

Ratifikační listiny nebo listiny o přijetí budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

2. Tento protokol vstoupí v platnost okamžikem, kdy všechny členské státy Úmluvy se stanou stranami protokolu v souladu s ustanoveními odstavce 1 tohoto článku.

3. Od vstupu tohoto protokolu v platnost budou články 1 až 4 považovány za nedílnou součást Úmluvy.

4. Generální tajemník Rady Evropy oznámí členským státům Rady:

- a) každý podpis bez výhrady ratifikace nebo přijetí;
- b) každý podpis s výhradou ratifikace nebo přijetí;
- c) uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přijetí;
- d) datum vstupu tohoto protokolu v platnost podle odstavce 2 tohoto článku.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Dáno ve Štrasburku 6. května 1963 ve francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem členským státům.

**Protokol č. 4 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod
přiznávající některá práva a svobody jiné než ty,
které jsou již uvedeny v Úmluvě a v prvním dodatkovém protokolu k Úmluvě**

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

rozhodnuty přijmout opatření k zajištění kolektivního provádění určitých práv a svobod odlišných od těch, které jsou již uvedeny v hlavě I Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“) a v člancích 1 až 3 prvního dodatkového protokolu k Úmluvě, podepsaného v Paříži 20. března 1952,

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Nikdo nemůže být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku.

Článek 2

1. Každý, kdo se právoplatně zdržuje na území některého státu, má na tomto území právo svobody pohybu a svobody zvolit si místo pobytu.

2. Každý může svobodně opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní.

3. Žádná omezení nemohou být uvalena na výkon těchto práv kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, udržení veřejného pořádku, předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

4. Práva uvedená v odstavci 1 mohou v určitých oblastech podléhat omezením stanoveným podle zákona a odůvodněným veřejným zájmem v demokratické společnosti.

Článek 3

1. Nikdo nebude, ať individuálně nebo hromadně, vyhoštěn z území státu, jehož je státním občanem.

2. Nikdo nebude zbaven práva vstoupit na území státu, jehož je státním občanem.

Článek 4

Hromadné vyhoštění cizinců je zakázáno.

Článek 5

1. Každá Vysoká smluvní strana může při podpisu nebo ratifikaci tohoto protokolu nebo kdykoliv později sdělit generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlá-

šení, v němž uvede, v jakém rozsahu se budou vztahovat ustanovení tohoto protokolu na území uvedená v tomto prohlášení, za jejichž mezinárodní styky je odpovědná.

2. Každá Vysoká smluvní strana, která sdělila prohlášení podle předchozího odstavce, může čas od času sdělit další prohlášení pozměňující znění kteréhokoli předchozího prohlášení nebo ukončující používání ustanovení tohoto protokolu ve vztahu ke kterémukoli území.

3. Prohlášení učiněné podle tohoto článku bude považováno za učiněné podle odstavce 1 článku 63 Úmluvy.

4. Území každého státu, na které se vztahuje tento protokol vzhledem k jeho ratifikaci nebo jeho přijetí tímto státem, a každé území, na něž se protokol vztahuje vzhledem k prohlášení učiněnému tímto státem podle tohoto článku, budou považována za různá území pokud jde o odkazy na území státu učiněné v člancích 2 a 3.

Článek 6

1. Vysoké smluvní strany budou považovat články 1 až 5 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy budou plnit v souladu s tím.

2. Právo podat individuální stížnost přiznané prohlášením podle článku 25 Úmluvy nebo uznání obligatorní pravomoci Soudu prohlášením podle článku 46 Úmluvy lze ve vztahu k tomuto protokolu vykonávat, pokud dotčená Vysoká smluvní strana prohlásila, že uznává toto právo nebo že přijímá tuto jurisdikci jenom pokud jde o všechny nebo některé z článků 1 až 4 protokolu.

Článek 7

1. Tento protokol je otevřen k podpisu členům státům Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu; podléhá ratifikaci současně s Úmluvou nebo po její ratifikaci. Vstoupí v platnost po uložení pěti ratifikačních listin. Pro každý stát, který jej podepsal a který jej bude ratifikovat později, vstoupí protokol v platnost ihned po uložení ratifikačních listin.

2. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy, který sdělí všem členům jména těch, kteří jej ratifikovali.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Dáno ve Štrasburku 16. září 1963 ve francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu

Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem státům, které Úmluvu podepsaly.

Protokol č. 6 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod týkající se zrušení trestu smrti

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“),

berouce v úvahu, že vývoj, k němuž došlo v některých členských státech Rady Evropy, vyjadřuje všeobecnou tendenci ve prospěch zrušení trestu smrti,

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Trest smrti se zrušuje. Nikdo nemůže být k takovému trestu odsouzen ani popraven.

Článek 2

Stát může zákonem stanovit trest smrti za činy spáchané v době války nebo bezprostřední hrozby války; tento trest bude uložen pouze v případech, které předvídá zákon a v souladu s jeho ustanoveními. Stát sdělí generálnímu tajemníkovi Rady Evropy příslušná ustanovení tohoto zákona.

Článek 3

Od ustanovení tohoto protokolu nelze odstoupit podle článku 15 Úmluvy.

Článek 4

K ustanovením tohoto protokolu není přípustná žádná výhrada podle článku 64 Úmluvy.

Článek 5

1. Každý stát může při podpisu nebo uložení ratifikačních listin, listin o přijetí nebo schválení, určit jedno nebo více území, na která se tento protokol bude vztahovat.

2. Každý stát může kdykoliv později prohlášením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit provádění tohoto protokolu na kterékoli jiné území uvedené v tomto prohlášení. Protokol vstoupí ve vztahu k tomuto území v platnost první den měsíce, který následuje po přijetí takového prohlášení generálním tajemníkem.

3. Každé prohlášení učiněné podle obou předchozích odstavců bude moci být odvoláno pokud jde o kterékoliv území uvedené v tomto prohlášení sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání nabude účinnosti první den měsíce, který následuje po přijetí takového sdělení generálním tajemníkem.

Článek 6

Členské státy považují články 1 až 5 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy se plní v souladu s tím.

Článek 7

Tento protokol je otevřen k podpisu členům Rady Evropy, kteří podepsali Úmluvu. Podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Členský stát Rady Evropy nebude moci ratifikovat, přijmout nebo schválit tento protokol, aniž by zároveň nebo dříve ratifikoval Úmluvu. Ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 8

1. Tento protokol vstoupí v platnost první den měsíce, který následuje po dni, kdy pět členských států Rady Evropy vyjádří svůj souhlas být vázán protokolem v souladu s ustanovením článku 7.

2. Pro každý členský stát, který vyjádří dodatečně svůj souhlas být vázán protokolem, vstoupí tento protokol v platnost první den měsíce, který následuje po datu uložení ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení.

Článek 9

Generální tajemník Rady Evropy sdělí členským státům Rady:

- a) každý podpis;
- b) uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení;
- c) datum vstupu tohoto protokolu v platnost podle jeho článků 5 a 8;

d) jakýkoli jiný úkon, oznámení nebo sdělení týkající se tohoto protokolu.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Dáno v Štrasburku 28. dubna 1983 ve francouzšti-

ně a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem členským státům Rady Evropy.

Protokol č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod

Členské státy Rady Evropy, které podepsaly tento protokol,

rozhodnuty podniknout další opatření k zajištění kolektivního provádění určitých práv a svobod prostřednictvím Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále „Úmluva“),

dohodly se na následujícím:

Článek 1

1. Cizinec, který má povolen pobyt na území některého státu, může být vyhoštěn pouze na základě výkonu rozhodnutí přijatého v souladu se zákonem a musí mít možnost:

- a) uplatnit námitky proti svému vyhoštění;
- b) dát přezkoumat svůj případ;
- c) dát se zastupovat za tímto účelem před příslušným úřadem nebo před osobou nebo osobami tímto úřadem určenými.

2. Cizinec může být vyhoštěn před výkonem práv uvedených v odstavci 1 a), b) a c) tohoto článku, je-li takové vyhoštění nutné v zájmu veřejného pořádku nebo je odůvodněno zájmy národní bezpečnosti.

Článek 2

1. Každý, koho soud uzná vinným z trestného činu, má právo dát přezkoumat výrok o vině nebo trestu soudem vyššího stupně. Výkon tohoto práva, včetně důvodů, pro něž může být vykonáno, stanoví zákon.

2. Z tohoto práva jsou přípustné výjimky v případě méně závažných trestných činů, které jako takové kvalifikuje zákon, nebo jestliže byla příslušná osoba souzena v prvním stupni nejvyšším soudem nebo byla uznána vinnou a odsouzena na základě odvolání proti osvobozujícímu rozsudku.

Článek 3

Je-li konečný rozsudek v trestní věci později zrušen nebo je-li udělena milost, protože nová nebo nově odhalená skutečnost dokazuje, že došlo k justičnímu omylu, je osoba, na níž byl vykonán trest podle tohoto rozsudku, odškodněna podle zákona nebo praxe platných v příslušném státu, pokud se neprokáže, že k včasnému odhalení neznámé skutečnosti nedošlo úplně nebo částečně vinou této osoby.

Článek 4

1. Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.

2. Ustanovení předchozího odstavce nejsou na překážku obnově řízení podle zákona a trestního řádu příslušného státu, jestliže nové nebo nově odhalené skutečnosti nebo podstatná vada v předešlém řízení mohly ovlivnit rozhodnutí ve věci.

3. Od tohoto článku nelze odstoupit podle článku 15 Úmluvy.

Článek 5

Při uzavírání manželství, za jeho trvání a při rozvodu mají manželé rovná práva a povinnosti občanskoprávní povahy mezi sebou a ve vztazích ke svým dětem. Tento článek nebrání státům přijmout opatření, jež jsou nezbytná v zájmu dětí.

Článek 6

1. Každý stát může při podpisu nebo uložení ratifikačních listin, listin o přijetí nebo schválení, určit jedno nebo více území, na něž se tento protokol bude

vztahovat, přičemž určí rozsah, v jakém se zavazuje plnit ustanovení protokolu na tomto nebo na těchto územích.

2. Každý stát může kdykoli později prohlášením zaslaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit provádění tohoto protokolu na kterékoli jiné území uvedené v tomto prohlášení. Protokol vstoupí ve vztahu k tomuto území v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne, kdy generální tajemník obdržel prohlášení.

3. Každé prohlášení učiněné podle obou předchozích odstavců může být odvoláno nebo pozměněno pokud jde o kterékoliv území uvedené v tomto prohlášení sdělením zaslaným generálnímu tajemníkovi. Odvolání nebo změna nabude účinnosti první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne, kdy generální tajemník obdržel oznámení.

4. Prohlášení učiněné podle tohoto článku bude považováno za učiněné podle odstavce 1 článku 63 Úmluvy.

5. Území každého státu, na něž se tento protokol vztahuje na základě ratifikace, přijetí nebo schválení tímto státem, a každé z území, na něž se protokol vztahuje vzhledem k prohlášení, které tento stát podle tohoto článku učinil, mohou být považována za různá území, pokud jde o odkaz na území státu učiněný v článku 1.

Článek 7

1. Členské státy považují články 1 až 6 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ostatní ustanovení Úmluvy se provádějí v souladu s tím.

2. Právo podat individuální stížnost přiznané prohlášením podle článku 25 Úmluvy nebo přijetí obligatorní pravomoci Soudu prohlášením podle článku 46 Úmluvy lze ve vztahu k tomuto protokolu vykonávat, prohlásí-li dotčený stát, že uznává toto právo nebo přijímá obligatorní pravomoc pokud jde o články 1 až 5 tohoto protokolu.

Článek 8

Tento protokol je otevřen k podpisu členskými státy Rady Evropy, které podepsaly Úmluvu. Podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Členský stát Rady Evropy nemůže ratifikovat, přijmout nebo schválit tento protokol, aniž by zároveň nebo dříve ratifikoval Úmluvu. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 9

1. Tento protokol vstoupí v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty od data, kdy sedm členských států Rady Evropy vyjádří svůj souhlas být vázán protokolem podle ustanovení článku 8.

2. Pro každý členský stát, který vyjádří dodatečně svůj souhlas být vázán protokolem, vstoupí tento protokol v platnost první den měsíce, který následuje po uplynutí dvouměsíční lhůty ode dne uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení.

Článek 10

Generální tajemník Rady Evropy oznámí členským státům Rady:

- a) každý podpis;
- b) uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo schválení;
- c) datum vstupu tohoto protokolu v platnost v souladu s články 6 a 9;
- d) jakýkoli jiný úkon, oznámení nebo prohlášení týkající se tohoto protokolu.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tento protokol.

Dáno ve Štrasburku 22. listopadu 1984 ve francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník Rady Evropy všem členským státům Rady Evropy.